

Було б шануваться,  
З другими не знаться,  
Жили б, жили бі ми з тобою,  
Як би серце із душою.  
А тобі як новенький,  
Зараз тобі і миленький:  
Мене зараз покидаєш,  
Мене зовсім забуваєш.  
А божилася й клялася,  
Що зовсім вже оддалася  
Мені серцем і душею  
І що будеш вік моєю!  
Ти ніколи не кохала  
Мене так, як ти казала.  
Що ж робить, не маю долі,  
Деревинка як у полі:  
Вітер віє — йому важко,  
Сонце пече — йому тяжко.  
Холодку йому немає,  
І ніхто не підпирає.  
Не росте воно високо,  
Не росте воно широко,  
Всякий його, знай, чіпає,  
Воно скоро помирає.  
Лихо мені да і тільки!  
Проживаю вже піввіка,  
Да не найду долі,  
Живу в світі безталанний,  
Гірш, чим у неволі.  
Добрі люди мене знають,  
Бога почитаю, —  
За що цілий вік невірну,  
За що я кохаю?  
Тяжко серцю, як здумаєш,  
Як вона клялася,

Що і серцем, і душею  
Мені оддалася.  
Ой коли б да те вернулось,  
Що із воза впало,  
Коли б тее вернулося,  
Що серцю казало!  
Вона мене покинула,  
Із другим спізnilась.  
Може б, іще хоч під старість  
Пожив хоч годину,  
Коли б доля оглянулась,  
Як на сиротину.  
Де ж тепер її шукати,  
Коли з воза впала,  
Коли мене зроду-звіку  
Вона не кохала?  
Може, хто найшов ту долю,  
Що з воза упала,  
А моя нещасна доля  
Навіки пропала.